

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118203341
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118203341.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Magdaléna Krajčovičová, v právnej veci žalobcu: Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXXX/XX, G., zastúpený: JUDr. Vladimír Sidor, advokát, Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 1.209,72 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 31. januára 2019, č. k. 21Csp/53/2018-63, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.209,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.209,72 eur od 11.04.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil aplikáciou ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3 § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 788 ods. 1, 2, § 791 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 11.12.2012 zmluvu o úvere č. 4212053399, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 1.600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach vo výške 51,88 eur, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 25,69 %, priemerná hodnota RPMN 19,37 %, RPMN bola uvedená vo výške od 31,3 % do 32,8 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 2.993,40 eur, lehota splatnosti bola 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, poplatok za vedenie účtu vo výške 1,99 eur, poistenie výdavkov - balíček Plus: klient označením balíčku Plus súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie Plus je 1,99 eur (3,98 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Podľa výpisov z účtu žalobcu a poštových poukážok na č. I. 11-23 žalobca uhradil žalovanému sumu 2.809,72 eur, ktorá suma nebola v konaní sporná. Žalobca dňa 05.04.2018 vyzval e-mailom žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v lehote do 10.04.2018, výzva bola žalovanému doručená dňa 18.12.2017. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalovaný ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalobca ako spotrebiteľ takto nekonal. Súd ustálil, že na predmetnú zmluvu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahuje i zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Súd preto úverovú zmluvu podrobil kontrole, či obsahuje všetky náležitosti

vyžadované ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z úverovej zmluvy mal súd preukázané, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 11.12.2012 neobsahuje údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o: f) dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď lehota splatnosti je určená len ako 60 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením a údaj o dobe trvania zmluvy neobsahuje zmluva vôbec. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Je neprípustné, aby si sám spotrebiteľ musel matematickými výpočtami odvodiť dátum konečnej splatnosti úveru, resp. doby trvania úveru. Zmluva neobsahuje ani celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď suma uvedená v zmluve je uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, t.j. vo výške 2.993,40 eur, pričom správna výška je 3.112,80 eur (ako 60 mesačných splátok po 51,88 eur), nakoľko žalovaný bol povinný v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, zahrnúť aj poplatok za vedenie účtu, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 1,99 eur. Ďalej chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a to ročná percentuálna miera nákladov, nakoľko v zmluve sa nachádza nejednoznačný údaj od 31,3 % do 32,8 %, pričom ročná percentuálna miera nákladov musí byť uvedená jednoznačne, nie v podobe percentuálneho rozpätia. Zákona o spotrebiteľských zmluvách nielenže vyžaduje jediné číslo ako údaj o celkových nákladoch v percentuálnom vyjadrení, dokonca rieši zaokrúhľovanie na jedno desatinné miesto. Žalovaný tvrdil, že presná výška RPMN bola žalobcovi oznámená po poskytnutí úveru (t.j. po uzatvorení zmluvy), čo je však rovnako porušením zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko takáto úprava už nevie späťne napraviť nedostatok už podpísanej úverovej zmluvy (v ktorej tento údaj nebol uvedený jednoznačne a teda sa spotrebiteľ v čase jej podpisu nevedel oboznámiť s jej presnou výškou). Nakoniec chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Nedodržanie uvedených podstatných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), Zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Účelom zavedenia uvedených náležitostí zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Vzhľadom na uvedené súd považoval poskytnutý úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca čerpal úver vo výške 1.600 eur a žalovanému uhradil sumu 2.809,72 eur, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.209,72 eur (2.809,72 eur - 1.600 eur), ktorú sumu žalovaný prijal bez právneho dôvodu a o ktorú sumu sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

2. Žalovaný poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 týkajúce sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, k čomu súd uvádza, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2016, poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Súdný dvor EÚ vo svojom rozhodnutí citovanom v odseku 18 vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

3. V danom prípade je konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona *contra legem*. Súd preto dospel k záveru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

4. Žalobca ďalej namietal, že poistenie mu bolo nanútené, zmluva je formulárová a krížik pri poistení zaškrtnol žalovaný elektronicky, preto takéto vyhlásenie nie je možné považovať za platne uzavreté. V zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti poistenie výdavkov, ktorá nebola individuálne dojednaná sa uvádza len zvolený súbor poistenia balíčok Plus, podľa ktorého: klient označením balíčku Plus súhlasí s tým, aby bol poisníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie Plus je 1,99 eur (3,98 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poisťovná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poisťového plnenia, výška poisťového, splatnosť poisťového, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poisťové, poisťová doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poisťovnej zmluvy. Predovšetkým pre poisťovnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpísaná písomná forma a žalovaný žiadnu písomnú poisťovnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil, preto je uvedená poisťovná zmluva absolútne neplatná.

5. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal žalobca úver preplatiť a tak poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, na ktoré tento nemal nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

6. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“ Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/256/2010 zo dňa 28.09.2011 uviedol, že „počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil“.

7. Žalobca v konaní tvrdil, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedel dňa 05.04.2018, kedy bola spisovaná výzva na vrátenie bezdôvodného obohatenia, teda v deň porady s právnym zástupcom a dňa 16.04.2018 bola žaloba doručená tunajšiemu súdu. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, dospel súd k záveru, že žalobca sa najskôr dňa 05.04.2018, teda v deň porady s právnym zástupcom, kedy bola spisovaná výzva na vrátenie bezdôvodného obohatenia, zistil, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 16.04.2018, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

8. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru. Trojročná objektívnu premlčaciu dobu začala v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie. V konaní bolo nesporné, že žalobca zaplatil sumu 1.600 eur k 16.7.2015. Počnúc dátumom tejto splátky sa žalovaný prijímaním plnenia na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, začal bezdôvodne obohacovať. Z toho dôvodu žalobca všetky ďalšie úhrady na poskytnutý úver vo výške 1.209,72 eur zaplatil žalovanému bez právneho dôvodu. Žaloba bola súdu doručená dňa 16.04.2018, preto ku dňu podania žaloby na súd 3-ročná objektívna premlčacia doba ešte neuplynula.

9. Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal v uplatnenej výške 5 % ročne zo sumy 1.209,72 eur od 11.04.2018 do zaplattenia a to z dôvodu, že výzva na zaplattenie dlžnej sumy bola žalovanému doručená dňa 05.04.2018, žalobca v nej určil žalovanému lehotu na plnenie do 10.04.2018, žalovaný dlžnú sumu v uvedenej lehote žalobcovi nezaplatil, preto sa nasledujúcim dňom t.j. dňa 11.04.2018 dostal do omeškania. Súd mal preukázanú výšku úrokovej sadzby ku dňu omeškania 11.04.2018, ktorá bola vo výške 0,00 % zverejnená na webovej stránke D., t. j. 0,00 % + 5 bodov spolu výška 5,00 % ročne.

10. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Odvolanie dôvodil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že napriek rozhodnutiu prvoinštančného súdu zastáva názor, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu a zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a to z nasledovných dôvodov. Pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe žalovanej úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver vyplatený na bežný účet žalobcu. Prvoinštančný súd len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Pokiaľ výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebným uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základné údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky.

12. Žalovaný zastáva názor, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter (uvedené aj priamo na internetovej stránke), ktorý nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN, nakoľko tieto portály nie sú kompetentné a smerodajné na vyhodnocovanie správnosti výpočtu RPMN. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov.

13. Dátum čerpania úveru pri uzatváraní úverovej zmluvy teda nebol úplne jasný, bol obmedzený lehotou poskytnutou na komplementáciu zmluvy a overenie údajov uvádzaných klientom. Žalovaným žalobcovi pre vrátenie podpísanej zmluvy. Táto lehota udávala limitné hodnoty dátumu čerpania. Tým boli obmedzené aj limitné hodnoty intervalu medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky, ktoré žalovaný ako veriteľ z dôvodu proklientskeho prístupu a čo najväčšej transparentnosti použil

pre výpočet limitných hodnôt RPMN uvedených v zmluve v rozmedzí od 31,3 % do 32,8 %. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda či má byť výsledok výpočtu napr. vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla, alebo môže byť vyjadrený, ak je daný dôvod pre takéto jeho vyjadrenie, i vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a jeho maximálnou hodnotou (tak ako to bolo vyjadrené aj v predmetnej úverovej zmluve). Keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalovaný za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobcovi umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu.

14. Z týchto dôvodov sa žalovaný domnieva, že nemôže ísť o ten istý prípad ako je uvedenie nesprávneho údajov v neprospech spotrebiteľa alebo jeho úplné neuvedenie, ktoré vnútroštátna úprava podľa §11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje tým, že sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10. Aj v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti. Aj táto požiadavka by mala byť kritériom pre eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. V zmysle bodu 72 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,..." V zmysle bodu 73 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku."

15. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve od 31,3 % do 32,8 % je žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. V danom prípade mal spotrebiteľ - žalobca v čase, keď sa rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným predmetnú zmluvu o úvere jasnú informáciu, že RPMN spojená s úverom je najmenej vo výške 31,3 % a najviac vo výške 32,8 %, t.j. v rozmedzí maximálne 1,5 %. Na základe uvedeného mal možnosť rozhodnúť sa, či zmluvu o úvere s RPMN vo výške maximálne 32,8 % uzatvorí, alebo nie. Uvedené rozpätie, žiadnym spôsobom žalobcu nezavádza. Žalovaný preto považuje takto uvedenú hodnotu RPMN za dostatočne určitú, ktorá poskytla žalobcovi kvalifikované a objektívne porovnanie úrovne jednotlivých spotrebiteľských úverov ponúkaných na trhu. Obdobný názor uviedol vo svojom rozsudku zo dňa 05.09.2018 aj Okresný súd Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp/9/2018. Žalovaný v súvislosti s náležitosťou RPMN uvedenou v úverovej zmluve v rozpätí od - do dáva do pozornosti aj skutočnosť, že Krajským súdom v Trnave v rámci konania vedeného pod sp. zn. 26Co/78/2018 mala byť predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EÚ v znení, či čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spíňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od - do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom, pričom rozhodnutie Súdneho dvora bude aplikovateľné aj na prípad tejto žalovanej úverovej zmluvy.

16. Náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného Rozsudku. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú uvádza vo svojom Uznesení zo dňa 22.02.2018 aj Najvyšší súd SR

v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo/146/2017. Obdobný bol aj názor Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp/9/2018. S uvedenom rozhodovacou praxou sa stotožnil aj Okresný súd Košice II zo dňa 23.11.2018 sp. zn. 10C/32/2018.

17. V úverovej zmluve č. 4212053399 je uvedená tak doba trvania zmluvy ako aj termín konečnej splatnosti. Doba trvania je stanovená počtom splátok - 60 mesačných splátok. Z čoho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 60 mesiacov, doba trvania je teda jednoznačne stanovená. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi taktiež jednoznačne zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. f). Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp. zn. 10Csp/90/2017. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 19.09.2017 sp. zn. 4C/40/2014. A tiež rozsudok Okresného súdu Poprad, zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017. Vzhľadom na to, že úver bol poskytnutý na dobu 60 mesiacov je ľahko zistiteľné, a to aj priemerným spotrebiteľom, že dátum konečnej splatnosti úveru je 15.10.2018. Uvedené vyplýva aj zo splátkového kalendára predloženého žalobkyňou (č. I.13). Takto uvedený termín konečnej splatnosti je možné bez akýchkoľvek ďalších ťažkostí a prekážok zistiť čo súd dáva do pozornosti aj v súvislosti s rozhodnutím Európskeho súdu pod č. C-42/15 vo veci HomeCredit c/a Bíróová. Uvedenie konečného termínu splatnosti súd preto považoval za zákonné nevyvolávajúce dôvod bezodplatnosti a bezúročnosti pôžičky."

18. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25, ktorým súd vyslovil názor, že jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Aj z novely zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 zreteľne vyplýva spôsob, akým sa majú konať súdy vysporiadavať s posudzovaním jednotlivých náležitostí spotrebiteľských úverových zmlúv. Je preto nekorektným a nezákonným sankcionovať veriteľov bezúročnosťou a bez poplatnosťou úveru na základe výkladu, ktorý je v rozpore so samotným znením zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Žalovaný sa opakovane podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne RoNS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 1.600 eur splátkou splatnou dňa 16.07.2015. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.07.2017 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. (žaloba bola podaná dňa 16.04.2018).

20. Pri určení počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016, kde uviedol, „Okresný súd nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol pre premlčanie s poukazom na to, že v danom prípade došlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby pred podaním žaloby. Pokiaľ žalobca začiatok plynutia premlčacej doby spájal s kontaktom s občianskym združením na ochranu spotrebiteľa, sú jeho odvolacie námietky nedôvodné. Pre začiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Rozhodujúci je moment, kedy sa oprávnený subjekt dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Touto vedomosťou sa rozumie znalosť takých okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodit', nie znalosť právnej kvalifikácie. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejednávanej prípadu je to zákon č. 258/2001 Z. z.). Vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úveru je preto potrebné spájať s touto skutočnosťou, t.j. s vedomosťou o existencii zákona č. 258/2001 Z. z., nakoľko ho nemôže ospravedlňovať to, že o tomto zákone eventuálne nevedel. Viazat' začiatok plynutia subjektívnej

premlčacej lehoty na okamih kontaktu žalobcu s občianskym združením, od ktorého sa žalobca mal dozvedieť o tom, že úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a že z tohto dôvodu sa žalovaný mal na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, by bolo neprimeranou ochranou práva vybočujúcou z účelu a právneho významu ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Subjektívna 2-ročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia teda začala žalobcovi plynúť prvým dňom začatia splácania prvej splátky a následne splatením každej ďalšej splátky až nakoniec splatením poslednej splátky." A tiež rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/315/2017. Obdobné je aj rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Csp/30/2017. Rovnaký právny názor vyslovil vo svojom rozsudku zo dňa 17.10.2018 aj Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/7/2017. V danom prípade teda nemôže byť na úkor žalovaného (v tom zmysle, že subjektívna premlčacia doba začne plynúť až odvtedy, keď sa žalobca poradil s advokátom...), že žalobca sa nezaujímal o ochranu a výkon svojich práv od začiatku vzniku zmluvného vzťahu, keď už vtedy mu boli známe všetky skutkové okolnosti (náležitosti zmlúv, ktoré sa v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemenili) a z ktorých bolo možné usúdiť získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor."

21. Žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ - teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. U spotrebiteľa ako subjektu týchto vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má svoj obraz napríklad v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92). Súd tiež uvádza, že pri hľadisku priemerného spotrebiteľa je nutné vychádzať z konkrétneho typu vzťahu, na ktorý sa aplikuje.

22. Z uvedených dôvodov preto žalovaný navrhuje, aby Krajský súd prihliadol na nevyhnutnosť eurokonformného výkladu právnych noriem, na vznesenú námietku premlčania a rozhodnutie Okresného súdu Trnava zo dňa 31.01.2019 sp. zn. 21Csp/53/2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

23. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaný v odvolaní označil vzorec pre výpočet RPMN s argumentáciou o tom, že by mala byť spotrebiteľovi zrejماً hodnota RPMN, žalovaný však sám správnu, jednoznačnú hodnotu neuvádza, a súčasne rozporuje internetové kalkulačky pre výpočet RPMN. K vyššie uvedeným záverom žalovaného je potrebné uviesť, že žalovaný nijako neoznačil dátum čerpania úveru, pričom ako odborne spôsobilá osoba, ktorá svoj úverový produkt spotrebiteľovi ponúkla, nepochybne pozná všetky parametre produktu v čase, keď spotrebiteľ k ponuke j pristupoval. Už v predzmluvnej fáze je povinnosťou veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom, ktoré si spotrebiteľ môže vopred posúdiť, a to v záujme čo najväčšej transparentnosti a pre spotrebiteľa jednoduchej porovnateľnosti rôznych ponúk úverov; Smernica 2008/48/ES a rovnako zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSÚ“), ukladá veriteľovi povinnosť, aby prostredníctvom formulára poskytol v dostatočnom časovom predstihu opis hlavných vlastností úverového produktu spolu s dobou, počas ktorej je veriteľ viazaný informáciami poskytovanými pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dobu viazanosti je potrebné uviesť konkrétnou dátumovou špecifikáciou, a tiež s poukazom na (príloha č. II. bod 4. smernice 2008/48/ES) to „Akým spôsobom a kedy dostane peniaze“(č. II. bod 2. smernice 2008/48/ES).

24. RPMN pre spotrebiteľa jednoznačne predstavuje jeden z najdôležitejších údajov, pretože znamená pre spotrebiteľa možnosť jednoduchým porovnaním spotrebiteľských úverov zistiť ich výhodnosť a skutočnú cenu spotrebiteľského úveru (resp. náklady spojené s úverom pre spotrebiteľa). Najvýhodnejší je ten spotrebiteľský úver, ktorý má najnižšiu hodnotu RPMN (pri porovnateľných parametroch úveru). Samotným zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov je pritom dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase uzatvorenia zmluvy (resp. aj pred jej uzatvorením) a preto i výklad a aplikácia ustanovení ZSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona (viď napríklad KS Trnava sp. zn.: 10Co/457/2015, KS Žilina sp. zn.: 9Co/570/2015, Žilina sp. zn.: 7Co/694/2015,

7Co/16/2016, KS Trenčín sp. zn.: 5Co/265/2015). Obligatórna požiadavka na uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN vyplýva aj zo smernice 2008/48/ES, konkrétne z jej článku 10 ods. 2 písm. g). Povinné uvedenie všetkých predpokladov výpočtu RPMN umožňuje spotrebiteľovi zistiť, na základe čoho dospel veriteľ k výsledku o konečnej výške RPMN, nepostačuje dokonca ani len uvedenie správnej výšky RPMN (požiadavka ZSÚ je plne v súlade so smernicou 2008/48/ES a čl. 10 ods. 2 písm. g/). Výsledkom výpočtu RPMN by malo byť vždy jedno číslo, ktoré je kladným riešením rovnice, pretože spotrebiteľ vždy zaplatí viac peňažných prostriedkov ako čerpá, pričom za správne je potrebné považovať to, ktoré je väčšie alebo rovné úrokovej sadzbe (úroková sadzba spotrebiteľského úveru zohľadňujúca výšku výpožičnej úrokovej sadzby a frekvencie splácania) a logicky zodpovedá i výške a dobe splatnosti ďalších poplatkov (pozri bližšie VACEK, L. Zákon o spotrebiteľskom úveru. Komentár. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2015. 132 str.). S poukazom na poznámku pod písm. d) ZSÚ v prílohe č. 2, výsledok výpočtu (RPMN) sa vyjadruje s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto. Ak sa hodnota čísllice na nasledujúcom desatinnom mieste rovná alebo je väčšia ako 5, číslica na danom desatinnom mieste sa zvýši o jeden.

25. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že smernica 2008/48/ES (zhodne ZSÚ) nie len že vyžaduje jediné číslo, ako údaj o celkových nákladoch v percentuálnom vyjadrení, dokonca európsky zákonodarca zašiel v úprave tak ďaleko, že považuje za potrebné vyriešiť zackrúhľovanie na jedno desatinné miesto (teda, aby bol splnený cieľ právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa a spotrebiteľ bol riadne informovaný o obsahu svojho záväzku už pri podpise Zmluvy). V danom prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o RPMN (resp. obsahuje tento údaj nezákonným spôsobom), potom by sa na takúto zmluvu mala uplatniť sankcia bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pokiaľ žalovaný uvádza, že rozpätie RPMN predstavovalo „maximálne 1,5 %“ s tým, že žalobca nebol informačne zavádzaný, je potrebné uviesť, že akékoľvek rozpätie skrýva v sebe náklady spotrebiteľa na úver, ktoré sú netransparentné; je pritom bez právneho významu, či ide o rozdiel nepatrný alebo nie. V tejto súvislosti je potrebné upozorniť na to, že ide o úverový produkt uzatváraný podnikateľom so spotrebiteľmi vo veľkom rozsahu, a teda aj nepatrná odchýlka v prípade tisícok úverov pre podnikateľa znamená podstatné finančné prilepšenie (získané v rozpore so zákonom). Napokon možno uzavrieť, že Krajský súd Trnava v konaní pod sp. zn. 26Co/78/2018 predložil SD EÚ prejudiciálnu otázku v znení, či čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od - do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom. Je však potrebné dodať v tejto súvislosti i to, že Krajský súd neprijal argumentáciu žalovaného o tom, že okolnosť, že dátum čerpania úveru nie je jasný, ešte neznamená, že netreba uviesť jednu hodnotu RPMN.

26. Žalobca v súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. aj rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 HomeCredit Slovakia, a.s. a Klára Biróová poukazuje na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ pokiaľ ide o otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ), kedy v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku. Aplikáciou nepriameho účinku smernice nemôže dôjsť k výkladu *contra legem*, proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty. Dôležitý je tiež výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že súdny dvor mal „eurovýhradu“ len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórných náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a žalobca nenachádza dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES). Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami

zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu bolo aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015. Žalobca rovnako poukazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove v zmysle obsahu ktorého, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom Krajského súdu v Prešove v konaní pod sp. zn. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018, a v ktorom sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť *contra legem*, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov. Záverom odvolací súd dodal, že uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018 bola podaná prejudiciálna otázka v reakcii na rozsudok C-42/15.

27. Žalovaný tvrdí, že uvedením údaju v Zmluve o tom, že doba trvania Zmluvy a termín konečnej splatnosti je vymedzená počtom mesiacov 60, čím má byť priemernému spotrebiteľovi zrejmé a jednoznačné jasné kedy má nastáť konečná splatnosť úveru. Žalobca v prvom rade uvádza, že žalovaný v priebehu celého konania nie len že neuviedol konkrétnym dátumom, kedy mala nastáť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, rovnako neuviedol ani základný údaj o poskytnutí sumy úveru, ktorý bol kľúčový v zmysle počiatku plynutia lehoty splátok. Pokiaľ žalovaný označil termín „priemerného spotrebiteľa“ je potrebné uviesť predovšetkým to, že aj keby sme pojem mali aplikovať na uvedený prípad, žiadny právny predpis ani na vnútroštátnej ani únijnej úrovni nedefinuje resp. bližšie nešpecifikuje, kritéria „priemerného spotrebiteľa pri poskytovaní finančných služieb“. Totiž je zrejmé, že oblasť ochrany spotrebiteľa je široká s osobitými aspektmi, ktorá je zjavná i aplikáciou predpisu na konkrétny spotrebiteľsko - dodávateľský vzťah. Inak povedané, iné kritériá by mal spĺňať priemerný spotrebiteľ pri kúpe bežného tovaru v bežnom živote a iné priemerný spotrebiteľ pri využívaní finančných služieb, kde dôležitú zohráva úroveň právneho vedomia spotrebiteľa a jeho finančná gramotnosť. Podľa ust. §9 ods. 2 písm. f) obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného údaj o konečnej splatnosti úveru. Zo Zmluvy je zrejmé len to, že bolo na ľubovôli žalovaného, ku ktorému dňu úver poskytne. V čase podpisu Zmluvy žalobca disponoval iba údajmi uvedenými v tejto Zmluve, z ktorej však nie je možné zistiť korektný údaj o tom, kedy bude úver poskytnutý, na ktorý dátum (poskytnutia) sa viaže nezrozumiteľne a ťažkopádne formulované znenie o splatnosti prvej splátky.

28. Pokiaľ teda Zmluva údaj o konečnej splatnosti neobsahuje, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciónnu aktivitu spotrebiteľa, ktorá by viedla k určení splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných, v zmluve dostupných údajov. Napríklad aj "...Konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania, a tým realizovať najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi..."(porovnaj aj rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. 16Co 315/2012). Je zrejmé, že termín konečnej splatnosti i termín prvej splátky bol viazaný len na vôľu žalovaného, kedy prostriedky poskytne. Tento údaj nebol známy v čase keď žalobca podpisoval Zmluvu, preto nebola splnená požiadavka informovanosti spotrebiteľa. Je zrejmé, že termín konečnej splatnosti a doba trvania Zmluvy v Zmluve úplne absentuje a nie je možné zo Zmluvy uvedené ani zistiť. Nie je konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby spotrebiteľ musel zo zmluvy vyvodzovať odpočtom počtu mesiacov viažucim sa na poskytnutie úveru, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom a aká je doba trvania zmluvy. Rozhodnutie Krajský súd Žilina Spisová značka: 5Co/219/2017 zo dňa 26.09.2017. Žalobca poukazuje, že i rozhodovacia stabilne rozhoduje vo vzťahu k takto uvádzanej podstatnej náležitosti v zmluvách ktoré koncipoval žalovaný napr.: Krajský súd Nitra sp. zn.: 5Co/403/2015 zo dňa 11.05.2016, Krajský súd Trenčín sp. zn.: 6Co/86/2017 zo dňa 25.04.2017, KS Nitra Spisová značka: 5Co/403/2015 zo dňa 11.05.2016, KS Banská Bystrica Sp. zn. 16Co/782/2015 zo dňa 12.01.2017, KS Banská Bystrica sp.

zn. 16Co/103/2015 zo dňa 18.02.2016, KS Banská Bystrica sp. zn. 16Co/178/2015 zo dňa 18. 02. 2016 a ďalšie.

29. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v obsahu odvolania k premlčaniu neprináša nové skutočnosti ani dôkazy o svojom tvrdení, žalobca v sumáre poukáže (aj v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) prečo je tvrdenie žalovaného úplne nesprávne a nepreukázané. V predmetnej veci bola uzatvorená Zmluva, v rámci obsahu ktorej bolo dojednané, že žalobca bol povinný plniť na Zmluvu mesačne vo výške splátky 51,88 eur. V obsahu tejto úhrady boli zahrnuté plnenia na - úrok, istinu a poplatku za vedenie úverového účtu. Žalobca si nemohol žiadnym relevantným spôsobom vypočítať okamih kedy plniť nemusí vzhľadom na zmatečnosť obsahu splátky. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalovaného o tom, že splátkou splatnou dňa 16.07.2015 bola uhradená istina úveru vo výške 1.600 eur je absolútne nesprávne a nelogické tvrdenie.

a) Totiž, zo Zmluvy splatnosť splátky ku dňu 16.07.2015 nevyplýva.

b) Pokiaľ ide o prepočet, tak je zrejmé, že keďže výška splátky bola 51,88 eur. Súčinom výšky splátky a počtu splátok dospejeme k záveru, že (31 splátok po 51,88 eur = 1.608,28 eur, ktorá suma predstavuje celkovú výšku úveru - istinu), keďže splatnosť prvej splátky pravdepodobne nastala v januári 2013 (ide o predpoklad keďže Zmluva bola uzatvorená 11.12.2012), potom splatnosť istiny pri sumárnej splátke 51,88 eur nastala v júli 2015. Čo je však zásadné a podstatné nejde o splatenie istiny, ale len sumy, ktorá v sebe zahŕňa splátku tak úroku, istiny, poplatku za vedenie úverového účtu. Na základe uvedeného je zrejmé, že k tvrdenému dňu v žiadnom prípade nebola splatená istina podľa Zmluvy a rovnako je zrejmé, že sa žalobca nemal ako dozvedieť kedy istinu splnil - splní, čo napokon nie je zrejmé až doteraz. Záver súdu, že žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 16.04.2018, bola podaná v rámci dvojnásobnej subjektívnej premlčacej doby, je v plnom rozsahu správny v súlade s rozhodovacou praxou, na ktorú aj súd pre podporu svojich záverov poukázal (napr. Najvyšší súd SR vo veci pod sp. zn.: 4 Cdo 256/2010 zo dňa 28. 09. 2011) tiež priebehu konania a vykonaných dôkazov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu vo výške 100 %.

30. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

31. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.209,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.209,72 eur od 11.04.2018 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia získaného zo zmluvy o úvere uzavretej medzi žalovaným a žalobcom dňa 11.12.2012.

32. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobe v celom rozsahu vyhovel a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

33. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje náležitosť, a to že zmluva neobsahuje v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f) dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ako aj písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zák. č. 129/2010 Z. z.

34. Odvolací súd poukazuje na to, že interpretácia, resp. výklad právnej normy je nevyhnutnou súčasťou tak právnej teórie, ako aj právnej praxe. Právny výklad je integrálnou súčasťou procesu aplikácie práva, čo sa najzreteľnejšie prejavuje v súdnej aplikácii práva. Úlohou výkladu je konkretizácia zákona v danom prípade, teda úloha aplikácie práva. Predstavuje predovšetkým proces objasňovania zmyslu, obsahu a významu textov prameňov práva ako nosičov právnych pravidiel. Cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Pre výklad právneho predpisu je rozhodujúca v ňom vyjadrená vôľa zákonodarcu, ktorú možno objektivizovať tak, ako to

vyplýva zo znenia zákonného ustanovenia a významových súvislostí, do ktorých je zaradené. Sudca sa pritom nemusí zastaviť u doslovného znenia normy.

35. Je nesporné, že citované ustanovenie § 11 (v odseku 20) v spojení s § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväžiť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie.

36. V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť podľa odvolacieho súdu zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a že nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy. Dikcia zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti úveru bol vyjadrený určito, jasne, zrozumiteľne. Faktom je, že priamo v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa v texte úverovej zmluvy pojem „doba trvania úveru“ a termín „konečná splatnosť“ vôbec neuvádza, pričom doba trvania úveru a konečná splatnosť sú dva rozdielne pojmy. Navyše aj keď Zmluva obsahuje pojem lehota splatnosti ako údaj je uvedené 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15 dňa v poslednom mesiaci. Z obsahu zmluvy však jasne nie je vyjadrené, ktorý je to deň, kedy má byť úver poskytnutý, preto aj z toho dôvodu je údaj termín konečnej splatnosti nejasný a nezrozumiteľný.

37. Aj keď len na základe absencie údajov o termíne konečnej splatnosti úveru je zmluva v zmysle vyššie uvedeného bezúročná a bez poplatkov, pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje i so záverom súdu prvej inštancie, že výška RPMN (ako údaj vyžadovaný podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z.) v zmluve nezodpovedá zákonným náležitostiam. RPMN má byť uvedené jednoznačne a určito. V tomto smere nemožno ako odôvodnenie takejto absencie jednoznačnej RPMN akceptovať poznámku v úverovej zmluve, že výška RPMN je závislá na dni poskytnutia úveru. Takáto poznámka totiž ignoruje súvislosť § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. s ďalšími ustanoveniami uvedeného zákona. Už zo samotného § 9 ods. 2 písm. j) totiž vyplýva, že RPMN sa má uviesť na základe údajov platných ku dňu uzavretia zmluvy. Ďalej časť II prílohy č. 2 cit. zákona obsahuje viacero predpokladov, za ktorých sa má RPMN vyčísliť aj pri úveroch, pri ktorých presný dátum jeho poskytnutia nie je uvedený. Napr. podľa písm. a) tejto časti, ak zmluva umožňuje čerpať úver ľubovoľne, považuje sa za vyčerpaný v plnej výške okamihom uzavretia zmluvy. Podobne písm. c) tejto časti upravuje spôsob výpočtu RPMN pre prípad ľubovoľného čerpania s obmedzeniami. Z uvedených ustanovení tak vyplýva, že zákonodarca si bol vedomý ťažkostí, ktoré vznikajú pri vyčíslení RPMN pri úveroch čerpaných vo vopred neurčený deň. Napriek tomu však požiadavku na jej uvedenie v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. ustanovil, a práve preto v uvedených ustanoveniach prílohy upravil postupy na prekonanie týchto ťažkostí. Preto poznámka v zmluve o nemožnosti určenia presnej RPMN je nesprávna.

38. Súd prvej inštancie správne konštatoval aj tú skutočnosť, že do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom mal byť zahrnutý aj poplatok za vedenie účtu. Preto údaj uvedený v zmluve ako celková čiastka splatná spotrebiteľom vo výške 2.993,40 eur je nesprávna, v neprospech spotrebiteľa, preto je možné konštatovať aj absenciu náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z.

39. Pokiaľ ide o ďalšiu náležitosť zmluvy a to podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, tu odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovaného bola dôvodná.

40. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne

poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

41. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C 42/15 HomeCredit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

42. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

43. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 ZoSÚ sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

44. Cit. Rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ, bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

45. V rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia ZoSÚ, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ

uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

46. Je pravdou, že do vydania uznesenia NS SR z 22.02.2018 č. k. 3Cdo 146/2017 odvolací súd prezentoval vo svojich rozhodnutiach právny názor, ktorý uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v súvislosti s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. Bolo však nevyhnutné, v záujme právnej istoty prispôbiť sa rozhodovacej praxi prevažujúcej časti senátov NS SR, ktorí prezentujú odlišný výklad uvedeného ustanovenia zákona tak, ako ho uvádza žalovaný vo svojom odvolaní.

47. S poukazom na právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nakoľko však záver súdu prvej inštancie v tom, že náležitosť zmluvy nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. f), j) a g) je správny, táto náležitosť nie je v zmluve uvedená dostatočným spôsobom, uvedené spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, takže záver súdu prvej inštancie ohľadne povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutou sumou žalobcom a sumou, ktorú mal uhradiť je správny.

48. Žalovaný však v predmetnej veci vzniesol námietku premlčania, keď súd prvej inštancie uzavrel, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Poukázal pritom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2010 zo dňa 28.09.2011.

49. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (por. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

50. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

51. Žalobca argumentoval tým, že pokiaľ žalovaný ako profesionál v oblasti poskytovania úverov považuje svoje zmluvy, ktoré sám vytváral, za súladné so zákonom, nie je možné, aby spotrebiteľ mal mať vedomosť o tom, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, čo je okolnosťou podstatnou na vznik bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúcim okamihom pre vznik subjektívnej vedomosti je kedy žalobca zistil, že na Zmluvu plniť nemal, nie že plnil.

52. S uvedenou argumentáciou sa však odvolací súd nestotožňuje. Najvyšší súd ČR v rozsudku z 9.12.2009 sp. zn. 28 Cdo 3166/2009 dospel k záveru: „Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby pre vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný deň, keď sa oprávnený

skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná (preukázaná) vedomosť oprávneného a teda nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr." Touto vedomosťou pritom ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť (obdobne aj napr. rozhodnutie NS ČR zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 528/2006, rozhodnutie NS ČR zo dňa 27.3.2007, sp. zn. 33 Odo 306/2005. Obdobne aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011, uverejnené v Zo súdnej praxe č. 3/2013 pod publikačným č. 22/2013, sp. zn. 5Cdo 121/2009, uverejnené v ASPI, sp. zn. 3Cdo 169/2017, uverejnené na web stránke najvyššieho súdu, tiež sp. zn. 8 Cdo 163/2018 z 22.5.2019).

53. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, avšak doteraz zistený skutkový stav je nepostačujúci pre rozhodnutie vo veci, bolo dôvodným rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie.

54. Odvolaciemu súdu z vyššie uvedených dôvodov neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníkov konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania, dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

55. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude vykonať dokazovanie za účelom zistenia úhrad jednotlivých splátok po tom, ako došlo k zaplateniu poskytnutého úveru vo výške 1.600 eur a s prihliadnutím na vyššie uvedený právny názor posúdiť začiatok plynutia premlčacej doby u každej takejto uhradenej sumy, ktorou už žalobca plnil nad rozsah zmluvy. S prihliadnutím na začiatok plynutia subjektívnej lehoty posúdi následne v ktorých prípadoch splátok (to je v akej výške) (je) nie je žalovaný nárok premlčaný a až následne vo veci rozhodne.

56. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a s akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami účastníkov. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa má vzťahovať aj na príslušenstvo uplatňovanej pohľadávky.

57. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

58. Uvedené rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).